

VAR OLMAYAN ADAM
(Kemal'in Öyküsü)

Gökçe Avşar

(Yazma Hikayeler Serisi)

VAROLMAYAN ADAM

Güneş perdenin açık kenarından taze ışıkları ile odaya doluyordu. Kemâl yatağında bir ölü gibi uyuyordu hâlâ. Yüzüne çarpan güneş ışığını, eli ile bir sineği kovalar gibi kovalamaya çalıştı, 5, 6 sefer. Sonra yavaş yavaş homurdanarak kendine geldi.

Lânet olsun dercesine, güneş ışığının girdiği perdenin açık kenarına baktı kısık gözlerle. Sonra birden kendine geldi. Allah kahretsin saat kaç? Dedi panikli bir ses tonu ile. Sonra telefonuna baktı, saat dokuzu iki geçiyordu.

Lânet olası telefon yine alarmı çalmamış diyerek, telefonla dövüşmeye başladı. Oysa telefonun bir suçu yoktu. Çalan alarmı uykulu hâli ile kalkıp kapatan kemâldi.

İşe yine geç kalmıştı Kemâl. Bu hafta 3. Kez işe geç kalıyordu. Son zamanlarda bu hâl sıklaşmaya başlamıştı. Apar topar yerinden fırladı kemâl. Yarım yamalak bir şekilde akşamdan çıkardığı gömleği, pantolonu ve ceketini giydi. Evden fırlayıp çıktı. Yolda bir poğaçayı alelacele ağzına tepti.

Kemâl bankaya geldiğinde saat çoktan dokuz buçuğu geçmişti. Sessizce yerine geçip bilgisayarı açtı, sonra hiç bir şey olmamış gibi çalışmaya başladı. Arkadaşları kendi aralarında kemâle bakarak fısıldaşıyorlardı. Kemal bu durumdan rahatsız olsa da aldırmıyordu artık onlara.

Çiğdem yavaşça kemalin yanına yaklaştı; "Kemal, günaydın. Maşallah parfümünden yanına yaklaşılmıyor. Diyerek imalı sözlerini kemale dokundurdu. Kemal dünden kalan gömleğini giymişti. Bu sebepten felaket bir şekilde ter kokuyordu. Çiğdem, bir bardak neskafeyi sertçe kemalin masasına vurarak sözüne devam etti. Al şunu iç ağzında leş gibi kokuyor, midemiz kalktı sabah sabah.

Kemal utancından yerin dibine girmişti. Hele ki çiğdem gibi bir bayandan bu sözleri duymak kemale çok ağır gelmişti.

Kemal çiğdemden hoşlanıyordu. Nede olsa oda kendi gibi bekârdı. Belki bir şansım vardır diye düşünüyordu. Ama bu gün olanlar ile tüm şansının gittiğini de biliyordu.

Çiğdem, banka müdürü Salih beyin odasına doğru ilerledi. Kemal, çiğdemin arkasından onu süzdü bir süre. Günaydın Salih Bey dedi çiğdem. Sert bir ses tonu ile sordu Salih. Günaydın çiğdem, geldi mi o dengesiz herif.

Çiğdem mahcup bir sesle cevap verdi. Geldi efendim.

Peki, hemen çağır buraya gelsin. Dedi Salih Bey.

Efendim lütfen ona biraz zaman tanıyın. Bazı sıkıntıları var. Hem ailesini yeni kaybetti, biliyorsunuz. Dedi çiğdem yalvarır bir ses tonu ile. Çiğdem, kemali gerçekten önemsiyordu, ama kendini açığa vermeyi pek sevmezdi. Oda kemalden hoşlanıyordu.

Kemal 1 ay önce feci bir kazada hayattaki tek desteği olan anne ve babasını kaybetmişti. Ne olduysa zaten bundan sonra olmuştu kemale. Bundan önce bankanın örnek elemanıydı kemal. Herkes ona imrenerek bakardı. Ama şimdi herkes kemalden kaçıyor, adeta ondan tiksiniyordu.

Çiğdem müdür odasından yüzü asık, birazda üzgün bir şekilde çıktı. Kemalin gözleri yine çiğdemin üzerindeydi. Göz göze bakıştılar. Bakışları yaklaştıkça yaklaştı. Kemali salakça bir sırıtma hali almıştı.

Çiğdem kemalin yanına gelince. Sırıtma lan salak kalk müdür çağırıyor. Dedi.

Kemal içinde korku ve telaş ile kalktı yerinden. Müdür Salih'in odasının kapısına geldi. Kapıyı vurdu içeri girdi. Müdür sinirli gözlerle kemale bakıyordu. Hiç konuşmuyordu. Kemal, buyurun Salih Bey diye seslendi titrek ve korkak bir sesle. Sanki ilkokul çocuğu gibi idi kemalin bu hali. Salih Bey hiç konuşmuyordu. Eli ile otur işareti yaptı Kemal'e. Kemal bu sefer hapı yuttuk diye kendi kendine söylendi. Bir kaç saniye sessizliğin ardından, müdür Salih bir aslan gibi kükredi.

Bak kemal bu şekilde olmaz. Hadi kendine saygın yok tamam anladım, ama işine, iş yerine ve bize saygın olsun. Şu müşterilere saygın olsun be adam. Şu haline bak yüzünü bile yıkamamışsın. Saçların dağılmış. Kaç gündür duş almadın kemal? Saçların yağdan yapışmış kafana. Ter kokun caddeye taşıyor. Gömleğin pantolonundan çıkmış. Her şeyi geçtim be adam insan fermuarını çeker. Ben sana diyecek bir laf bulamıyorum.

Yeter artık. Ya kendine gelirsin ya da bu iş burada biter kemal.

Kemal bu kadar söz karşısında yerin dibine girmişti. Tek kelime edemedi. Edecek yüzü de yoktu. Sadece özür dilerim diye bildi. Yavaşça kalktı. Kapıya doğru yöneldi. Arkasından Salih Bey seslendi. Bu arada lavaboya git kendine bir çekidüzen ver, sonra otur masaya. Tamam, efendim dedi kemal. Dışarı çıktığında öfke ile mırıldanıyor, lanetler okuyor, azda sövüyordu kemal. Çiğdem yanına yaklaştı. Ne oldu artist, bu sözleri havaya değil müdürün yüzüne söylesene. Ama adam haklı, hem de sonuna kadar haklı.

Tamam, çiğdem tamam, uzatma. Dedi Kemal. Çiğdemin gözü kemalin açık fermuarında yüzünde bir gülümseme. Uzatmayalım tamam dedi. Kemal utanmış bir halde lavaboya yöneldi. Kendine çeki düzen vermeye çalıştı. Aynada kendine uzun uzun baktı. Nereye kadar böyle, bu gün kararını ver kemal dedi içinden.

Akşam zor olmuştu kemale o gün. Caddeye kendini attığında özgür bir kuş gibiydi kemal. Vurdumduymazca gezmeye başladı. Bir sigara yaktı, olanları unuturcasına derin bir nefes çekti.

Her zaman gittiği kafeye oturup bir çay istedi. Çayını yudumlarken yanına bir çingene kadın yaklaştı. Falına bakayım mı abi? Diye seslendi kemale.

Kemal istemez beni rahat bırak abla. Dedi. Kadın duymazmış gibi gelip kemalin masasına oturdu. Kemal sinirlenmişti. Hiç rahat yok mu arkadaş? Diye çıkıştı. Ne kızarsın be ablam dedi çingene kadın. Ben senin iyiliğin için buradayım. Diye devam etti söze. Kemal merakla ve alay ile sordu. Ne iyiliğiymiş bu?

İşteki sıkıntıların ve hayattaki bu sıkıntıların dedi kadın. Kemalin alaycı bakışları yerini şaşkınlığa bırakmıştı. İçinden bu kadın benim sıkıntılarımı nereden bilebilir dedi. Sonra, herhalde zor olmasa gerek her beş kişiden birinin iş yerinde sıkıntıları olur. Salladı tutturdu diye geçirdi kemal içinden. Ama yine de bu ısrarcı kadından kurtulamayacağını anlamıştı. Ona inanmış gibi yapıp bir süre rol oynamaya karar verdi.

Tamam, abla bak bakalım falıma. Dedi. Bir kahve söyledi, sonra içip fincanı kapattı kadına uzattı. Çingene kadın, fincanı alıp bir takım garip anlaşılamayan sözler söyledi. Sonra açıp konuşmaya başladı. Annen baban aynı anda ölmüş. Kimin kimsen yok. Para ile ilgili bir işin var. Birde isminde Ç olan bir kadın. Kendini dağıtmışsın.

Bu hayatını mahvediyor. Her şey yavaş yavaş seni terk ediyor. Kemal şaşırmıştı. Kadın ne var ne yok söylüyordu.

Kemal korku ile. Tamam, bu kadar yeter diye çıkıştı. Çingene kadın, yetmez evladım. Diye devam etti söze. Sana bir şans sunuyorum. Seni bu sıkıntıdan kurtaracak bir şans.

Kemal kadına yine de inanmıyordu ama sussun diye, tama abla söyle nedir o? Diye sordu. Kadın şalvarının cebinden kirli kokmuş iğrenç bir şey çıkardı. Kemal, "bu ne be. Çek şu iğrenç şeyi. Midem kalktı. Dedi o an. Bu bir tavşan bacağıydı. Tiksinme evladım. Bu bir tavşan bacağı. Ama öyle sıradan bir tavşan bacağı değil. Bunu al bu gece bir dilek dile. Dileğin olacaktır.

Öyle saçma şey olur mu? Diye reddetti kemal. Midem bulandı diyerek lavaboya kalktı. Kalkarken kadına, "borcum ne abla dedi. Kadın borcun yok, bu bacağı kullanırsan bedelini sahibine ödersin. Diye ekledi. Kullanacağımı sanmam dedi kemal. Sonra lavaboya girdi. Çıktığında uzaktan masaya baktı. Kadın gitmişti. Oh be gitmiş diye rahatladı. Sonra tam oturacakken, o iğrenç bacağın masada durduğunu far ketti.

Bir süre bacağa baktı. Derin düşüncelere daldı. Müdürün sözleri aklına geldi. Keşke hayatımı değiştirebilsem, keşke kemal olmasam artık diye geçirdi.

Sonra garsona seslendi. Bir poşet var mı? Garson poşeti getirdi. Kemal peçete ile tavşan bacağını alıp poşete attı. Sonra caddede yürümeye başladı. Vakit geç olmuştu eve doğru yol aldı kemal. Sonra çöpe yaklaşarak. Dileğim olacakmış, saçma sapan şeylere mi inanayım? Diyerek poşeti çöpe attı.

Evin olduğu apartmana girdiğinde elektriklerin kesik olduğunu fark etti. Yine lânet okumaya başlamıştı. Zar zor karanlıkta dairesinin olduğu 3. Kata çıktı kemal. Eli ile yoklayarak kilidi ararken eline bir hışırtı geldi. Bu ne be, bir poşet mi? Diye mırıldandı. Evet poşetti.

Allah Allah buda ne diyerek, poşeti aldı. Kapıyı açıp içeri girdi. Dolaptan pilli lambayı çıkarıp mutfaktaki masaya koydu. Poşeti de yanına bıraktı. Banyoya girip duş aldı. Gerçekten ter kokusundan kendi bile rahatsız olmuştu. Sonra pijamalarını giyip geri mutfağa geldi. Kaşar, domates ile kendine bir sandviç hazırladı, meyve suyu ile içti. O ara poşeti hatırladı. Az kalsın unutuyordum. Dedi. Poşeti açıp baktığında, donup kaldı kemal. Ne oluyor lan burada. Diye bağırdı.

Poşeti savurup yere attı. Korkmuştu kemal. Bu çöpe attığı tavşan bacağıydı. Ama nasıl evinin kapısına gelebilir diki. Biri onu takip etmiş olmalıydı.

Aklına bin türlü senaryo geliyordu Kemalin. Paranoyaya bağlamıştı kemal. Sonra camı açıp sokağa baktı. Biri var mı evi gözlüyor mu? Diye iyice sokağı süzdü. Hiç kimse yoktu. Sokak ıssız ve sessizdi.

Aklına apartmanın kamerası geldi. Saat dokuz gibi bacağı çöpe atmıştı, dokuzu yirmi geçede eve girmişti. Yarım saatlik kayıta bakarak gerçeği anlayacaktı.

Apartman yöneticisi İbrahim beyin kapısını çaldı kemal. Saat geç olmuştu ama durum acildi. Ne oldu kemal bu saatte hayırdır. Diyerek kapıyı açtı İbrahim Bey.

Birisi kapımı zorlamış galiba, İbrahim abi. Kameraya bir baksak. Diye cevap verdi kemal. Yönetici endişelenmişti. Bir şey çalınmış mı? Hemen polisi arıyorum dedi telaşla. Kemal bu hareketin karşısında, Dur İbrahim abi hemen telaş etmeyelim. Bir bakalım önce şu kameraya dedi. Kamerayı detaylıca ve defalarca incelediler. Ama ne bir gelen ne de başka bir şey vardı.

Kemali korkutan ve şaşırtan ise kapıda hiç poşet olmamasıydı. Daha da garibi kemalin içeri girerken de kapıda bir poşet olmamasıydı. Çünkü kemal elinde poşet ile apartmana giriyordu.

Kemal korkarak geriye doğru çekildi. Bu imkânsız diyerek çıkıştı. İbrahim Bey şaşırmıştı. Ne oluyor evladım. Ne bu telaş. Sakin ol. Diye Kemali sakinleştirmeye çalıştı. Kemal, tamam yok bir şey İbrahim abi. Allah razı olsun. Diyerek dairesine geri döndü.

Dairesinin koridorundan bir ileri bir geri olta atıyordu kemal. Aynı zamanda bu imkânsız, bu olamaz diyordu kendi kendine. Gördüğü ve yaşadığı şeyin hala şokundaydı. Sonra, "bu tavşan bacağı normal değil. Çingene kadının söyledikleri gerçek mi? Diye düşündü. Anlamanın bir yolu vardı. Denemek. Kararını vermişti Kemal, hem ne kaybederdi? En fazla eski haline devam ederdi. Tavşan bacağını eline aldı. Yatağa oturdu. Tiksiniyordu ama biraz dayanabilirdi. Sonra sesli bir şekilde, hayatım değişsin, kemalin hayatı ile ilgili bir şey kalmasın. Diye diledi. Sonra yatağa uzandı. Öylece uyuya kaldı.

Sabah erken uyanmıştı. Hemen kalkıp güzelce giyindi. Evden çıkıp işe gitti. Saat dokuza çeyrek vardı. Giderken herkes şaşıracak, özellikle çiğdem ve müdür Salih. Diye mırıldanıyordu.

Sonra banka kapısına geldiğinde güvenliğe aç işareti yaptı. Güvenlik saati göstererek 15 dakika var işareti yaptı. Kemal, biliyorum aç hadi dedi. Güvenlik Kemalin ısrarcı hareketi üzerine kapıya yanaşıp araladı. Ne var beyefendi? Daha 15 dakika var bankanın açılmasına. Lütfen zorluk çıkarmayın. Diye çıkıştı.

Kemal, " bu ne ya. Şakamı diye üsteledi. Benim Kemal, ben bu bankada çalışıyorum Şevki.

Güvenlik şevki " hangi şube? Diye sordu. Ne diyorsun şevki? Bu şubede çalışıyorum. Uzattın ama.

Şevki sinirlenmişti. Sabah sabah ne içtin be adam yürü git. Polis çağırttırma bana. Diye cevap verdi. Kapıyı kapatıp tövbe çekerek içeri geçti. Kemal ya sabır diyerek beklemeye başladı. Bu olanlara anlam veremiyordu. Eğer şaka ise tatsız bir şakaydı bu. Banka açılınca içeri geçip gişe arkasındaki masaya yöneldi. Yine güvenlik önünü kesti. Hop. Ağrol bakalım. Nereye gidiyorsun.

İşime başlayacağım. Beni oyalama şevki diye seslendi Kemal.

Bak sabah ta sıkıntı yaptın sen. Deli isen söyle bilelim diye tersleri şevki, kemali. O ara çiğdem geliyordu. Hemen çiğdeme yöneldi kemal.

Çiğdem, bu Şevki'ye ne oluyor Allah aşkına. Çiğdem garip garip kemale bakıyordu. Buyurun beyefendi sorun nedir? Diye sordu.

Kemal yine şaşkın bir ifadeyle sordu? Benim yav Kemal, size neler oluyor? Hem bak erken geldim. Hem de kendime çeki düzen verdim. Nasıl beğendin mi? Diye devam etti kemal.

Çiğdem sert bir ifade ile. Sen bana mı asılıyorsun sapık herif. Diye bağırdı. O ara müdür sesleri duyup ne oluyor diye odadan çıktı.

Şevki, "müdür bey bu adam deli. Kendini burada çalışıyor sanıyor. Az evvelde çiğdeme asıldı. Müdür "beyefendi odama gelir misiniz? Diye kemalin kolundan tuttu.

Kemal odaya girdi. Müdürüm bunlar delirmiş. Beni tanımıyor. Siz bari bir şeyler söyleyin. Diye müdüre yalvardı. Tamam, Kemal Bey hallederiz dedi müdür. Odadan yavaşça ayrıldı. Şevki oğlum buraya gel. Diye seslendi. Hemen polisi ara. Bu ağır vakka bir deli galiba. Başımıza iş almayalım. Diye tembihledi. Sonra çaktırmadan geri odaya girdi.

Kemale " çay kahve ne alırsınız? Kemal bey. Dedi. Bir kahve fena olmaz müdürüm. Diye cevap verdi. Kemal.

Müdür, bendeki değişimi fark etmiş galiba. Diye düşündü. Her şey güzel diye kendi kendine sevindi. O ara odaya 2 polis girdi. Beyefendi buyurun. Bizimle karakola kadar geliyorsunuz. Zorluk çıkarmayın. Dediler. Neler oluyor müdürüm. Dedi kemal şaşkın ve korkak bir sesle. Müdür "ne müdürümü kardeşim? Sabah sabah çattık deliye. Diye bağırdı. Alın kardeşim bunu. Götürün diye polislere seslendi.

Polisler Kemali apar topar karakola götürdüler. Orada sorular sordular. Kemal ısrarla, ben bankada çalışıyorum diyordu. Derdini anlatıyordu.

Polis amiri, gülerek cevap verdi. Tabi, bende Başbakanım. Çaktırma. Dedi.

Bunun gebetesine bakın. Birde deli hastanesinde kaydı falan var mı? Tedavi görüyor mu? Araştırın. Diye polislere emir verdi.

Kemal, Yapmayın amirim dediyse de kimse onu dinlemiyordu. Kemal olanlara bir türlü anlam veremiyordu.

Polis memurunun biri, kimliğinizi verin beyefendi. Diye seslendi. Kemal kimliğini uzattı. Aradan yarım saat geçti. Polis kızgın bir halde içeri girdi.

Kimsin lan sen. Bu kimlik geçersiz. Nerden buldun bunu sahte mi bu? Diye bağırdı.

Amiri polisi çağırdı. Ne oldu? Diye sordu. Polis. Amirim bu adamın ne kaydı var ne de kim olduğu belli. Kimliği inceledik sahte değil. Ama adama ait bir kayıt yok. Amir tamam evladım. Nüfusta hata olmuştur. Sistemlerde arıza olmuştur. Adamı bir gün nezarette tutun. Sonra yarın beraber nüfus dairesine gidin. Hatayı düzeltsinler. Dedi.

Sabaha kadar her yeri tutulmuştu Kemalin. Bir polis memuru geldi sabah. Hadi gidiyoruz dedi. Nereye amirim? Diye sordu kemal. Nüfusa gidiyoruz. Sonra dışarı çıktılar. Bir dakika sen bekle ben geliyorum dedi. Polis memuru Kemale. Kapıdaki bekçiye, "sen buna bak bir yere kaybolmasın. Diye tembihledi. Aradan yarım saat geçti. Polis hala gelmedi. Bekçi de görünürde yoktu. Kemal kaçayım dedi içinden. Ama polisler sıkıntısını çözebilirdi. Nüfusa beraber gitmek daha iyi olur. Diye düşündü. Biraz daha bekledi. Gelen giden yoktu. Sinirle içeri girdi.

Hadi amirim kaç saat oldu? Diye çıkıştı. Buyurun beyefendi ne oldu? Diye sordu. Az evvelki polis memuru.

Dışarda sizi bekliyorum. Dedi kemal. Polis memuru "neden bekliyorsunuz beni? Diye merakla sordu. Hani nüfusa gidecektik. Onun için. Dedi kemal. Sabah sabah ne diyorsun kardeşim? Sen kimsin? Seni ilk defa görüyorum. Diye cevap verdi polis. Kemal iyice afalladı.

Neler oluyor lan burada diye kendi kendine sorulara boğuldu. Deliriyor muyum ben? Diye sordu kendi kendine. Dışarı çıktı.

En iyisi nüfusa gidip bu hatayı düzeltmekti. Nüfusa gitti alelacele. Şansına fazla bekleyen yoktu. Sıra kendine gelince, "Hanımefendi bir hata olmuş galiba. Kimliğimden kaydım çıkmıyor. Kontrol eder misiniz?

Nüfus memuru, "Tabi beyefendi kimliğinizi verin, bir bakalım. Dedi kibarca. Baktıktan sonra. Kendi kendine Allah Allah demeye başladı memur.

Ne oldu hanımefendi? Diye sordu kemal.

Memur cevap verdi. Beyefendi bir hata yok bu kimlik geçersiz. Böyle biri maalesef hiç var olmamış. Cevabını verdi. Kemal sinirlenmişti. Bağırarak. Nasıl böyle bir şey

olur? Bu saçmalık. Sizi mahkemeye vereceğim. Diye ortalığı velveleye vermeye başladı. O sırada güvenliklerde geldi. Kemali yaka paça dışarı çıkardılar. Ona, ver nereye verirsen. Dediler.

Kemal sinirle evin yolunu tuttu. Biraz dinlesem iyi olacak diye düşündü. Dairesine geldiğinde. Anahtarı ne kadarda zorlasa kapıyı açamıyordu. O ara içerden bir takırtı geldi. Bu da kim? dedi Kemal kendi kendine.

Kapı açıldı. Karşısında orta yaşlı bir kadın duruyordu. Göz göze geldiler. Kadın o anda bastı çığlığı. İmdat. Polis. Hırsız var. Yetişin.

Kemal ne olduğunu anlayamamıştı bile. O an yönetici İbrahim Bey elinde bir sopa ile merdivende göründü. Vay şerefsiz hırsız diyerek, Kemale saldırdı. Kemal, "benim, İbrahim abi. Ben kemal dedi. O anda kafasına sopayı yedi. Baktı İbrahim Bey durmuyor, Sopayı tekrar vuracak. Hemen koşarak apartmandan uzaklaştı. Kaça bildiği kadar uzağa kaçtı kemal. Bir parkın bankına nefesi taşmış şekilde zor düştü.

Aman yarabbi neler oluyor? Bunlar bir rüya mı? Diye kendi kendine tekrarlamaya başladı. O sırada yaşlı bir adam yanına oturdu. Ne oldu evladım? Hem korkmuş, hem yorgun, hem de telaşlı bir halin var.

Yok amca boş ver dedi Kemal.

Anlat evladım diye ısrar etti yaşlı adam. Amca nasıl anlatayım, ben bile anlamadım ki. Diye cevap verdi Kemal. Adam ilerde yüksek tepedeki mahalleyi işaret etti eliyle. Bak şu tepede benim eski konağım var. Konak dediğime bakma bir gece kondu aslında. Gel gidelim misafirim ol. Havası güzeldir rahatlatır. Dedi kemale.

Kemalin gidecek bir evi bile yoktu. Peki, amca gidelim dedi.

Uzun bir yürüyüşün ardından tepenin en üst noktasına vardılar. Manzara buradan gerçekten de müthişti. Havası da ihtiyarın dediği kadar güzeldi. Akşam olmuş hava kararmıştı. Buradan şehir sanki ayaklar altında gibi idi. manzara müthişti.

Bahçeye bir masa çıkardı adam. Birde güzel çay demledi. Hem de semaverde, odun ateşinde. Kemal olup biteni tek tek anlattı yaşlı adama. Evladım sana gelen çingene bir Cinniya seni aldatmış.

Senin dileğine karşı senin varlığını senden almış. Maalesef. Diye cevapladı yaşlı adam.

Peki dedi Kemal ben bu işten nasıl kurtulacağım. Yaşlı adam cevap verdi. Artık senin yaşayabileceğin tek bir yer var evladım. Sana bir yer tarif edeceğim. Sabah yola çık oraya git. Orada huzur bulacaksın. Şimdi yat uyu.

Kemal, yapacak çokta bir şey bilmiyordu o an. Adamın dediklerini yapacaktı. Sonra yorgunlukla başını yastığa koyar koymaz uyudu kaldı.

Sabahın sert soğuğunda kuşların cıvıltı sesine uyandı kemal. Bir tepede, parkta bank üzerinde uzanmış yatıyordu. Soğuktan kemikleri tutulmuştu. Geceki evin yerinde hiç bir şey yoktu. Parkı süpüren çöpçü gözüne ilişti. Hey arkadaş burada bir ev vardı? Diye sordu.

Ne evi hemşerim? Ben 10 yıldır buraları süpürürüm ev-mev yoktur burada. Sen rüya görmüşsün. Soğuk çarpmış seni. Dedi. Ama şu aşağıda bir türbe vardır. Burası o türbenin bahçesi zaten. Yokluk baba derler yatan evliyaya.

Kemal hemen türbeye gitti. Türbede görevli bir kişiye "neden bu kişiye bu ismi vermişler? Diye sordu.

Kimsesizlerin, kaybolmuşların elinden tutarmış bu derviş. Diye cevap verdi. Görevli. İsmini, kim olduğunu, nereden geldiğini kimse bilmemiş. Diye ekledi. O sebepten ona yokluk baba demişler. Dedi.

Kemal dua etti. Yokluk babaya seslenerek. Sağ ol dedi kısık sesle. Sonra kendine verdiği tarifteki yere doğru yola çıktı.

Burası dağ başında garip bir köydü. Girişin de eski yıkık bir tahta tabelada, var olmayanlar köyü yazılı idi.

Köy sessizdi ve sanki boştu. Şaşkın şaşkın etrafına bakarken bir ses ona seslendi. "Evine Hoş geldin evladım. Bu kişi dün geceki ihtiyardı. O yokluk babanın tamda kendisi idi.

Apartmana yayılan korkudan tüm apartman sakinleri rahatsız olmuştu. Yönetici İbrahim beye durumu bildirmişlerdi. Apartmanda fare ölüsü olabilir diye köşe bucak kokunun kaynağını aramaya başladılar. Koku 3. Katta yoğunlaşıyordu. Hem de kemal beyin dairesinde çok yoğundu bu leş kokusu. 3 gündür kemali kimse görmemişti. İbrahim Bey endişeli bir sesle, "polisi arayalım. Daireye baksınlar. Dedi.

Polisi aradılar polis gelip kapıyı açtırdı. İçerdeki koku dayanılmazdı. Kemal yatağında öylece yatıyordu. Çürümeye başlamış cesedi üzerinde sinekler gezmeye başlamıştı. İbrahim Bey dayanamayarak dışarı çıktı. Midesi ağzına gelmişti.

Sivas polis kayıtlarına bu olay, uykuda kalp krizi olarak geçti. Kemal 3 gün önce yattığı yatağından bir daha kalkamamıştı.

